

BOLETIN **OFICIAL**

DEL

Obispado de Osma.

SUMARIO.

Encíclica de S. S. sobre enseñanza del Catecismo (*texto latino*).—Circular del Rvmo. Prelado con motivo del mes dedicado al S. Corazón de Jesús.—Caso de conciencia para las Conferencias morales de Junio.

**SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
PII DIVINA PROVIDENTIA PAPÆ X
LITTERÆ ENCYCLICÆ**

AD SACROS UNIVERSI CATHOLICI ORBIS ANTISTITES

DE CHRISTIANA DOCTRINA TRADENDA

VENERABILIBUS FRATRIBUS

PATRIARCHIS PRIMATIBUS ARCHIEPISCOPIS EPISCOPIS

ALIISQUE LOCORUM ORDINARIIS

CUM APOSTOLICA SEDE PACEM ET COMMUNIONEM HABENTIBUS

PIAS PP. X

Venerabiles Fratres, salutem et Apostolicam Benedictionem.

Acerbo nimis ac difficili tempore ad supremi pastoris munus, in universum Christi gregem gerendum, arcanum Dei consilium tenuitatem Nostram evexit. Ini-

micus namque homo sic gregem ipsum jam diu obambulat vaferrimaque insidiatur astutia, ut nunc vel maxime illud factum esse videatur, quod senioribus Ecclesiae Ephesi praenuntiabat Apostolus: *Ego scio quoniam intrabunt... lupi rapaces in vos, non parcentes gregi* (1).— Cujus quidem religiosae rei inclinationis, quicumque adhuc divinae gloriae studio feruntur, causas rationesque inquirunt; quas dum alii alias afferunt, diversas, pro sua quisque sententia, ad Dei regnum in hisce terris tutandum restituendumque sequuntur vias. Nobis, Venerabiles Fratres, quamvis cetera non respiciamus, iis maxime assentiendum videtur, quorum iudicio et praesens animorum remissio ac veluti imbecillitas, quaeque inde gravissima oriuntur mala, ex divinarum ignoratione rerum praecipue sunt repetenda. Congruit id plane cum eo, quod Deus ipse per Oseam prophetam dixit:... *Et non est scientia Dei in terra. Maledictum, et mendacium, et homicidium, et furtum, et adulterium inundaverunt, et sanguis sanguinem tetigit. Propter hoc lugebit terra, et infirmabitur omnis, qui habitat in ea* (2).

Et re quidem vera, aetate hac nostra esse quamplurimos in christiano populo, qui in summa ignoratione eorum versentur, quae ad salutem aeternam nosse oportet, communes, caeque prohi dolor! non injuxtae, sunt querimoniae—Quum vero christianum dicimus populum, non plebem tantum aut sequioris coetus homines significamus, qui saepenumero aliquam ignorantiae excusationem ex eo admittunt, quod immitium dominorum imperio cum pareant, vix sibi suisque temporibus servire queunt: sed illos etiam et maxime, qui etsi ingenio cultuque non carent, profana quidem eruditione affatim pollent, ad religionem tamen quod attinet, temere omnino atque imprudenter vivunt. Difficile dictu est quam crassis hi saepe tenebris obvolvuntur; quodque magis dolendum est, in iis tranquille

(1) Act. XX, 29. (2) Os. IV, 1. ss.

jacent! De summo rerum omnium auctore ac moderatore Deo, de christiana fidei sapientia nulla fere ipsis cogitatio. Hinc vero nec de Verbi Dei incarnatione, nec de perfecta ab ipso humani generis restauratione quidquam norunt; nihil de Gratia, quae potissimum est adjumentum ad aeternorum adeptionem, nihil de Sacrificio augusto aut de Sacramentis, quibus gratiam ipsam assequimur ac retinemus. Peccato autem quid nequitiæ insit quid turpitudinis nullo pacto aestimatur; unde nec ejus vitandi nec deponendi sollicitudo ulla; sicque ad supremum usque diem venit, ut sacerdos, ne spes absit salutis, extrema agentium animam momenta, quae fovendae maxime charitati in Deum impendi oporteret, edocendo summatim religionem tribuat: si tamen, quod fere usuvenit, usque adeo culpabili ignorantia moriens non laboret ut et sacerdotis operam supervacaneam arbitretur et, minime placato Deo, tremendum aeternitatis viam securo animo ingrediendam putet. Unde merito scripsit Benedictus XIV decessor Noster: *Illud affirmamus, magnam eorum partem, qui aeternis suppliciis damnantur, eam calamitatem perpetuo subire ob ignorantiam mysteriorum fidei, quae scire et credere necessario debent, ut inter electos cooptentur* (1).

Haec quum ita sint, Venerabiles Fratres, quid quaeso mirabimur, si tanta sit modo inque dies augetur, non inter barbaras inquimus nationes, sed in ipsis gentibus quae christiano nomine feruntur, corruptela morum et consuetudinum depravatio? Paulus quidem apostolus ad Ephesios scribens haec edicebat: *Fornicatio autem, et omnis immunditia, aut avaritia, nec nominetur in vobis, sicut decet sanctos; aut turpitudinis, aut stultiloquium* (2). At vero sanctimoniae huic ac pudori cupiditatum moderatori divinarum rerum sapientiae fundamentum posuit: *Videte itaque, fratres, quomodo caute ambuletis: non quasi insipientes, sed ut sapientes...* Propte-

(1) Instit. XXVI, 18. (2) Ephes. V, 3. s.

rea nolite fieri imprudentes, sed intelligentes quae sit voluntas Dei (1).

Et plane id merito. Voluntas namque hominis inditum ab ipso auctore Deo honesti raptique amorem quo in bonum non adumbrantum sed sincerum veluti rapiebatur, vix retinet adhuc. Corruptela primaevae labis depravata, ac Dei factoris sui quasi oblita, eo affectum omnem convertit ut diligat vanitatem et quaerat mendacium. Erranti igitur pravisque obcaecatae cupiditatibus voluntati duce opus est qui monstret viam, ut male desertas repetat justitiae semitas. Dux autem, non aliunde quaesitus, sed a natura comparatus, mens ipsa est: quae si germana careat luce, divinarum nempe rerum notitia, illud habebitur, quod coecus coeco ducatum praestabit et ambo in foveam cadent. Sanctus rex David, quum Deum de veritatis lumine laudaret, quod menti hominum indidisset: *Signatum est, aiebat, super nos lumen vultus tui, Domine* (2). Quid prorro ex hac largitione luminis sequatur addidit, inquiens: *Dedisti laetitiam in corde meo*; laetitiam videlicet, qua dilatatum cor nostrum, viam mandatorum divinorum currat.

Quod revera ita esse facile consideranti patet. Deum namque ejusque infinitas quas perfectiones nominamus, longe exploratius, quam naturae vires scrutentur, christiana nobis sapientia manifestat. Quid porro? Jubet haec simul summum ipsum Deum officio *fidei* nos revereri, quae mentis est; *spei* quae voluntatis; *charitatis* quae cordis: sicque totum hominem supremo illi Auctori ac Moderatori mancipat. Similiter una est Jesuchristi doctrina, quae germanam praestabilemque hominis aperit dignitatem, quippe qui sit filius Patris caelestis qui in caelis est, ad imaginem ejus factus cumque eo aeternum beateque victurus. At vero ex hac ipsa dignitate ejusdemque notitia infert Christus debere homines se amare invicem ut fratres, vitam heic degere, ut lucis filios decet, *non in commensationibus, et ebrietatibus; non*

(1) Ephes. V, 15 ss. (2) Ps. IV, 7.

in cubitibus, et impudiciis; non in contentione, et aemulatione (1); jubet pariter omnem sollicitudinem nostram projicere in Deum, quoniam ipsi cura est de nobis; jubet tribuere egenis, benefacere iis qui nos oderunt, aeternas animi utilitates fluxis hujus temporis bonis antepone. Ne autem omnia singulatim attingamus, nonne ex Christi institutione homini superbius audenti demissio animi, quae verae gloriae origo est, suadet ac praecipitur? *Quicumque... humiliaverit se... hic est major in regno caelorum* (2). Ex ea prudentiam spiritus docemur, qua prudentiam carnis caveamus; justitiam, qua jus tribuamus cuique suum; fortitudinem, qua paratissimi omnia perpeti, erectoque animo pro Deo sempiternaque beatitate patiamur; temperantiam denique, qua vel pauperiem pro regno Dei adamemus, quin et in ipsa cruce gloriemur, confusione contempta. Stat igitur, ab christiana sapientia, non modo intellectum nostrum mutuari lumen, quo veritatem assequatur, sed voluntatem etiam ardorem concipere, quo evehamur in Deum cumque Eo virtutis exercitatione jungamur.

Longe equidem absumus ut ex his asseramus, pravitatem animi corruptionemque morum non posse cum religionis scientia conjungi. Utinam non id plus nimio probarent facta! Contendimus tamen, ubi crassae ignorantiae tenebris sit mens circumfusa, nullatenus posse aut rectam voluntatem esse aut mores bonos. Apertis namque oculis si quis incedat, poterit ille sane de recto tutoque itinere declinare: qui tamen caecitate laborat, huic periculum certe quidem imminet.—Adde porro; corruptionem morum, si fidei lumen penitus non sit extrictum, spem facere emendationis; quod si utrumque jungitur et morum pravitas et fidei ob ignorantiam defectio, vix erit medicinae locus, patetque ad ruinam via.

Quum igitur ex ignorantia religionis tam multa tamque gravia deriventur damna; alia vero ex parte,

(1) Rom. XIII, 13. (2) Matth. XVIII, 4.

quum tanta sit religiosae institutionis necessitas atque utilitas, frustra enim christiani hominis officia impleturus speratur qui illa ignoret: jam ulterius inquirendum venit, cujus demum sit perniciosissimam hanc ignorantiam caverementibus, adeoque necessaria scientia animos imbuere.—Quae res, Venerabiles Fratres, nullam habet dubitationem: gravissimum namque id munus ad omnes pertinet, quotquot sunt animarum pastores. Hi sane, ex Christi praecepto, creditas sibi oves agnoscere tenentur ac pascere; pascere autem hoc primum est, docere; *Dabo vobis*, sic nempe Deus per Jeremiam promittebat, *pastores juxta cor meum, et pascent vos scientia et doctrina* (1). Unde et Apostolus Paulus agebat: *Non... misit me Christus baptizare, sed evangelizare* (2), indicans videlicet primas eorum partes, qui regendae aliquo modo Ecclesiae sunt positi, esse in instituendis ad sacra fidelibus.

Cujus quidem institutionis laudes persequi supervacaneum ducimus, quantique ea sit apud Deum ostendere. Certe miseratio, quam pauperibus ad levandas angustias tribuimus, magnam a Deo habet laudem. At longe majorem quis neget habere studium et laborem, quo, non fluxas corporibus utilitates, sed aeternas animis docendo monendoque conciliamus? Nihil profecto optatius, nihil gratius queat Jesu Christo animarum servatori accidere, qui de se per Isaiam professus est: *Evangelizare pauperibus misit me* (3).

Hic tamen praestat, Venerabiles Fratres, hoc unum consectari atque urgere, nullo sacerdotem quemlibet graviore officio teneri, nullo arctiori nexu obligari. Etenim in sacerdote ad vitae sanctimoniam debere scientiam adiici, quis neget? *Labia... sacerdotis custodient scientiam* (4). Atque illam reapse severissime Ecclesia requirit in iis qui sint sacerdotio initiandi. Quorsum id vero? Quia scilicet ab eis divinae legis notitiam chris-

(1) Jer. III, 15. (2) I, Cor. I, 17. (3) Lue. IV, 18. (4) Malach. II, 7.

tiana plebs expectat, illosque ad eam impertiendam destinat Deus: *et legem requirent ex ore ejus: quia angelus Domini exercituum est* (1). Quamobrem Episcopus in sacra initiatione, sacerdotii candidatos alloquens: *Sit, inquit, doctrina vestra spiritualis medicina populo Dei; sint providi cooperatores ordinis nostri; ut in lege sua die ac nocte meditantes, quod legerint credant, quod crediderint doceant* (2).

Quod si nemo est sacerdos, ad quem haec non pertineant, quid porro de illis censebimus, qui, nomine ac potestate curionum aucti, animarum rectoris munere, vi dignitatis et quodam quasi pacto inito, funguntur? Hi quodammodo pastoribus et doctoribus sunt accensendi, quos dedit Christus ut fideles jam non sint parvuli fluctuantes, et circumferantur omni vento doctrinae in nequitia hominum; veritatem autem facientes in charitate, crescant in illo per omnia, qui es caput Christus (3).

Quapropter sacrosancta Tridentina Synodus, de animarum pastoribus agens, officium eorum hoc primum et maximum esse edicit, christianam plebem docere (4). Hinc jubet illos, dominicis saltem diebus festisque sollemnioribus, de religione ad populum dicere, sacri vero Adventus tempore et Quadragesimae quotidie, vel saltem ter in hebdomada. Neque id modo addit namque teneri parochos, eisdem saltem dominicis festisque diebus, per se vel per alios, in fidei veritatibus erudire pueros, eosque ad obedientiam in Deum ac parentes instituere. Quum vero sacramenta fuerint administranda, praecipit, ut qui sunt suscepturi, de eorumdem vi, facili vulgarique sermone, doceantur.

Quas sacrosanctae Synodi praescriptiones Benedictus XIV decessor Noster, in sua Constitutione *Etsi minime*, sic brevi complexus est ac distinctius definivit:

(1) 1h. (1) Pontif. Rom. (3) Ephes. IV, 14, 15. (4) Sess. V. cap. 2 de ref.; Sess. XXII. cap. 8; Sess. XXIV, cap. 4 et 7 de ref.

Duo potissimum onera a Tridentina Synodo curatoribus animarum sunt imposita: alterum ut festis diebus de rebus divinis sermones ad populum habeant; alterum, ut pueros et rudiores quosque divinae legis fideique rudimentis informarent.—Jure autem sapientissimus Pontifex duplex hoc officium distinguit, sermonis videlicet habendi, quem vulgo Evangelii explicationem vocitant, et christianae doctrinae tradendae. Non enim fortasse desint qui, minuendi laboris cupidi, persuadeant sibi hominiam pro catechesi esse posse. Quod quam putetur perperam, consideranti patet. Qui enim sermo de sacro Evangelio habetur, ad eos instituitur, quos fidei elementis imbutos jam esse oportet. Panem diceres qui adultis frangatur. Catechetica e contra institutio lac illud est, quod Petrus Apostolus concupisci sine dolo a fidelibus volebat, quasi a modo genitis infantibus.—Hoc scilicet catechistae munus est veritatem aliquam tractandam suscipere vel ad fidem vel ad christianos mores pertinentem, eamque omni ex parte illustrare: quoniam vero emendatio vitae finis docendi esse debet, oportet catechistam comparisonem instituere ea inter quae Deus agenda praecipit quaeque homines reapse agunt; post haec, exemplis opportune usum, quae vel e Scripturis sacris, vel ex Ecclesiastica historia, vel e sanctorum virorum vita sapienter hauserit, suadere auditores eisque, intento veluti digito, monstrare quo pacto componant mores; finem denique hortando facere, ut qui adstant horreant vitia ac declinent, virtutem sectentur.

Scimus equidem ejusmodi tradendae christianae doctrinae munus hac paucis invidiosum esse, quod minoris vulgo aestimetur nec forte ad popularem laudem captandam aptum. Nos tamen hoc esse judicium eorum censemus, qui levitate magis quam veritate ducuntur. Oratores profecto Sacros, qui, sincero divinae gloriae studio, vel vindicandae tuendaeque fidei, vel Sanctorum laudationibus dent operam, probandos

esse non recusamus. Verum illorum labor laborem alium praeivium desiderat, scilicet catechistarum; qui si deest, fundamenta desunt, atque in vanum laborant qui edificant domum. Nimum saepe orationes ornatae, quae confertissimae concionis plausu excipiuntur, hoc unum assequuntur ut pruriant auribus; animos nullatenus movent. E contra catechetica institutio, humilis quamvis et simplex, verbum illud est, de quo Deus ipse testatur per Isaiam: *Quomodo descendit imber, et nix de coelo, et illuc ultra non revertitur, sed inebriat terram, et infundit eam, et germinare eam facit, et dat semen serenti, et panem comedenti: sic erit verbum meum quod egredietur de ore meo: non revertetur ad me vacuum, sed faciet quaecumque volui, et prosperabitur in his, ad quae misi illud* (1).—Similiter arbitrandum putamus de sacerdotibus iis, qui, ad religionis veritates illustrandas, libros operosos conscribunt; digni plane qui ideo commendatione multa exornentur. Quotus tamen quisque est, qui eiusmodi volumina verset, fructumque inde hauriat auctorum labori atque optatis respondentem? Traditio autem christianae doctrinae, si rite fiat, utilitatem audientibus nunquam non affert.

Etenim (quod ad inflammandum studium ministrorum Dei iterum advertisse juverit) ingens modo eorum est numerus atque in dies augetur, qui de religione omnino ignorant, vel eam tantum de Deo christianaeque fidei notitiam habent, quae illos permittat, in media luce catholicae veritatis, idololatrarum more vivere. Quam multi eheu! sunt, non pueros dicimus, sed adulta, quin etiam devexa aetate, qui praecipua fidei mysteria nesciant prorsus: qui Christi nomine audito, respondeant: *Quis est... ut credam in eum?* (2).—Hinc odia in alios struere ac nutrire, factiones conflare iniquissimas, inhonestas negotiorum procuraciones gerere, aliena gravi foenore occupare, aliaque id genus flagitiosa haud sibi vitio ducunt. Hinc Christi legem ignorantes, quae

(1) Is. LV, 10, 11. (2) Joan. IX, 36.

non modo turpia damnat facinora, sed vel ea cogitare scienter atque optare; etsi forte, qualibet demum de causa, obsceenis voluptatibus fere abstinent, inquinatissimas tamen cogitationes, nulla sibi religione injecta, suscipiunt; iniquitates super capillos capitis multiplicantes.—Haec porro, iterasse juvat, non in agris solum vel inter miseram plebeculam occurrunt, verum etiam ac forte frequentius inter homines amplioris ordinis, atque adeo apud illos quos inflat scientia, qui vana freti eruditione religionem ridere posse autumant et *quaecumque quidem ignorant, blasphemant* (1).

Jam, si frustra seges e terra speratur quae semen non exceperit, qui demum bene moratas progenies expectes, si non tempore fuerint christiana doctrina institutae?—Ex quo colligimus jure, quum fides id aetatis usque eo languerit ut in multis pene sit inter-mortua, sacrae catechesis tradendae officium vel negligentius persolvi, vel praetermitti omnino. Perperam enim ad habendam excusationem quis dixerit, esse fidem gratuito munere donatam nobis atque in sacro baptismo cuique inditam. Equidem utique quotquot in Christo baptizati sumus fidei habitu augemur; sed divinissimum hoc semen non *ascendit... et facit ramos magnos* (2) permissum sibi ac veluti virtute insita. Est et in homine, ab exortu, intelligendi vis: ea tamen materno indiget verbo, quo quasi excitata in actum, ut ajunt, exeat. Haud aliter christiano homini accidit, qui, renascens ex aqua et Spiritu Sancto, conceptam secum affert fidem; eget tamen Ecclesiae institutione, ut ea ali augerique possit fructumque ferre. Idcirco Apostolus scribebat: *Fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi* (3); institutionis autem necessitudinem ut ostendere, addit: *Quomodo.... audient sine praedicante?* (4).

Quod si, ex huc usque explicatis, religiosa populi eruditio quanti momenti sit ostenditur, curae Nobis quam quod maxime esse oportet, ut Doctrinae sacrae

(1) Jud. 10. (2) Marc. IV, 32. (3) Rom. X, 17. (4) Ib. 14.

praeceptio, qua, ut Benedicti XIV decessoris Nostri verbis utamur, ad Dei gloriam et ad animarum salutem nihil utilius est institutum (1) vigeat semper aut, sicubi negligitur, restituatur.-- Volentes igitur, Venerabiles Fratres, huic gravissimo supremi apostolatus officio satisfacere, atque unum paremque morem in re tanta ubique esse; suprema Nostra auctoritate, quae sequuntur, in dioecesibus universis, observanda et exequenda constituimus districteque mandamus.

I. Parochi universi, ac generatim quotquot animarum curam gerunt, diebus dominicis ac festis per annum, nullo excepto, per integrum horae spatium, pueros y puellas de iis, quae quisque credere agereque debeant ad salutem adipiscendam, ex catechismi libello erudiant.

II. Idem, statis anni temporibus, pueros ac puellas ad Sacramenta Poenitentiae et Confirmationis rite suscipienda praeparent, continenti per dies plures institutione.

III. Item, ac peculiari omnino studio, feriis omnibus Quadragesimae atque aliis, si opus erit, diebus post festa Paschalia, aptis praeceptionibus et hortationibus adolescentulos et adolescentulas sic instruant, ut sancte sancta primum de altari libent.

IV. In omnibus et singulis paroeciis consociatio canonice instituatur, cui vulgo nomen Congregatio Doctrinae christianae. Ea parochi, praesertim ubi sacerdotum numerus sit exiguus, adiutores in catechesi tradenda laicos habebunt, qui se huic dedent magisterio tum studio gloriae Dei, tum ad sacras lucrandas indulgentias, quas Romani Pontifices largissime tribuerunt.

V. Majoribus in urbibus, inque iis praecipue ubi universitates studiorum, lycea, gymnasia patent, scholae religionis fundentur ad erudiendam fidei veritatibus vitaeque christianae institutis juventam, quae pu-

(1) Constit. *Etsi m:nime*, 13.

blicas scholas celebrat, ubi religiosae rei mentio nulla iniicitur.

VI. Quoniam vero, hac praesertim tempestate grandior aetas non secus ac puerilis religiosa eget institutione; parochi universi ceterique animarum curam gerentes, praeter consuetam homiliam de Evangelio, quae festis diebus omnibus in parochiali Sacro est habenda, ea hora quam opportuniorem duxerint ad populi frequentiam, illa tantum excepta qua pueri erudiuntur, catechesim ad fideles instituant, facili quidem sermone et ad captum accommodato. Qua in re Catechismo Tridentino utentur, eo utique ordine ut quadriennii vel quinquennii spatio totam materiam pertractent quae de Symbolo est, de Sacramentis, de Decalogo, de Oratione et de praeceptis Ecclesiae.

Haec Nos quidem, Venerabiles Fratres, auctoritate apostolica constituimus et iubemus. Vestrum modo erit efficere ut, in vestra cujusque dioecesi, nulla mora atque integre executioni mandentur; vigilare porro et pro auctoritate vestra cavere, ne quae praecipimus oblivioni dentur, vel, quod idem est, remisse oscitanterque impleantur. Quod ut reapse vitetur, illud assidue commendetis et urgeatis oportet, ut parochi ne imparati catechesis praeceptiones habeant, sed diligentius prius adhibita praeparatione; ut ne loquantur humanæ sapientiae verba, sed, *in simplicitate cordis et sinceritate Dei* (1), Christi exemplum sectentur, qui quamvis *abscondita eructaret a constitutione mundi* (2), loquebatur tamen omnia *in parabolis ad turbas et sine parabolis non loquebatur eis* (3). Id ipsum et Apostolos, a Domino institutos, praestitisse novimus; de quibus Gregorius Magnus agebat: *Curaverunt summopere rudibus populis plana et capabilia non summa atque a dura, praedicare* (4). Ad religionem autem quod attinet, homines, magnam partem rudibus hac tempestate nostra, sunt accensendi.

(1) II, Cor. I, 12. (2) Matth. XIII, 35. (3) Ib. 34. (4) Moral. I. XVII, cap. 26.

Nolimus porro, ne ex ejusmodi simplicitatis studio persuadeat quis sibi, in hoc genere tractando, nullo labore nullaque meditatione opus esse: quin immo majorem plane, quam quodvis genus aliud, requirit. Facilius longe est reperire oratorem, qui copiose dicat ac splendide, quam catechistam qui praeceptionem habeat omni ex parte laudabilem. Quamcumque igitur facilitatem cogitandi et eloquendi quis a natura sit nactus, hoc probe teneat, numquam se de christiana doctrina ad pueros vel ad populum cum animi fructu esse dicturum, nisi multa commendatione paratum atque expeditum. Falluntur sane qui plebis impericia ac tarditate fisi, hac in re negligentius agere se posse autumant. E contrario, quo quis rudiores nactus sit auditores, eo majore studio ac diligentia utatur oportet, ut sublimissimas veritates, adeo a vulgari intelligentia remotas, ad obtusiorum imperitorum aciem accommodent, quibus aequae ac sapientibus, ad aeternam beatitatem adipiscendam sunt necessariae.

Jam igitur, Venerabiles Fratres, Mosis verbis, in hac postrema litterarum Nostrarum parte, liceat vos alloqui: *Si quis est Domini, jungatur mihi* (1). Advertite, rogamus quaesumusque, quanta animarum clades ex una divinarum rerum ignoratione veniat. Multa forte utilia planeque laudatione digna, in vestra cujusque dioecesi sunt a vobis instituta in commissi gregis commodum: velitis tamen, prae omnibus, quanta potestis contentione, quanto studio, quanta assiduitate hoc curare atque urgere, ut doctrinae christianae notitia cunctorum pervadat animos penitusque imbuat. *Unusquisque, Petri Apostoli utitur verbis, sicut accepit gratiam, in alterutrum illam administrantes, sicut boni dispensatores multiformis gratiae Dei* (2).

Diligentiam industriasque vestras, beatissima Virgine immaculata intercedente, fortunet vobis Apostolica

(5) Exod. XXXII, 26. (6) I, Petr. IV, 10.

benedictio, quam, testem charitatis Nostrae ac coelestium gratiarum auspiciem, vobis et clero ac populo cuique credito amantissime impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum die XV Aprilis MDCCCXCV, Pontificatus Nostri anno secundo.

PIUS, PAPA X.

CIRCULAR NÚM. 189.

En el Corazón amantísimo de Jesús se encuentran la verdad y la vida. Como el sol alumbra y vivifica con sus resplandores la naturaleza, derramando torrentes de luz y calor, así también el Sagrado Corazón de Jesús ilumina las almas, llenándolas de celestes claridades, y las enciende en el fuego de su amor, comunicándolas la vida sobrenatural de la gracia. Andará en tinieblas quien se aparte de ese Corazón divino, que es foco resplandeciente de celestiales luces; morirá, espiritualmente hablando, el que no permanezca unido con ese Corazón humildísimo y bendito, centro de amor y de vida.

Estamos en el mes de Mayo; practicando venimos el piadoso ejercicio de las Flores, devoción fecundísima en consuelos y bendiciones. Si queremos que esas místicas flores se conviertan en frutos permanentes de gracia y salud, vivamos íntimamente unidos con el Deífico Corazón, porque así como no pueden dar fruto los sarmientos que no permanecen en la vid, tampoco los corazones que no están unidos con el Corazón de Cristo, y no lo están aquellas almas que no participan de la vida de la gracia, aquellos corazones en los que no tiene su reinado el amantísimo de Jesús.

Nuestra unión con él se hace más íntima y estrecha por la sagrada comunión; tan estrecha é íntima que al recibirla es Jesucristo quien vive en nosotros. Y no hay dicha mayor que la de poseer á Cristo, como no

hay desgracia más grande que la de vivir alejados de Cristo. Por esto inspiran verdadera lástima los infelices que no se acercan á recibir á Jesús Sacramentado y son dichosísimos los que le reciben con frecuencia.

Tras del florido y hermoso Mayo, dedicado á la Reina de los Cielos, viene el mes que la piedad cristiana consagra al sacratísimo Corazón de Jesús. Deseamos vivamente que ese mes, el de Junio, se consagre devotísimamente por nuestros amados diocesanos al Divino Corazón; que le ofrezcan, puros y limpios, sus corazones, en los que tanto se complace; que le dediquen solemnes cultos y obsequios; que le tributen homenajes de amor y piedad; que se acerquen á la Sagrada Mesa para confortar sus almas con el manjar eucarístico.

Que el amantísimo Corazón de Jesús derrame en grandísima abundancia los tesoros de sus gracias y bendiciones sobre nuestros queridos Sacerdotes y fieles. Confiamos en la piedad de todos, que han de procurar su mayor honra y gloria, su celestial y dichoso reinado en los pueblos y en las almas, á lo cual tanto contribuye el Apostolado de la Oración, que, gracias á Dios, se encuentra instalado en gran número de Parroquias de nuestra amada Diócesis. Y queriendo Nos contribuir por todos los medios posibles á que se le honre y glorifique, concedemos cincuenta días de indulgencia á nuestros diocesanos que asistan á cualquiera de los cultos que durante el mes de Junio se celebren en su obsequio, y autorizamos para que en el día en que se celebre la fiesta principal pueda exponerse á Su Divina Majestad.

Burgo de Osma 14 de Mayo de 1905.

† EL OBISPO.

QUAESTIO MORALIS

Tenetur poenitens sub gravi vel sub levi acceptare et implere per seipsum poenitentiam a confessario impositam? Quae poenitentia reputatur gravis pro uno vel altero mortali, et quando levior imponi potest? An poenitens pium opus indulgentiis dilatum explens possit simul et poenitentiam implere et indulgentias lucrare?

CASUS

Aurelius, peracta confessione pro salutari poenitentia iussus est Missam audire. Sacro re ipsa interest, sed, cum involuntarie interim distraheretur, statuit eam nunc ex mera devotione audire, et aliam sequenti die ad poenitentiam implendam. Caeterum, cum ingratae memoriae esset, non raro poenitentiae sibi injunctae obliviscitur, quare semel rediit ad confessarium qui et ipse injuncti operis immemor aliud subrogavit: alias in eodem oblivionis casu, necnon propter impotentiam quoque eam explendi alium sacerdotem adit, a quo jubetur confessionem repetere, ut nova poenitentia praescribi valeat et iterum absolutionem recipiat, quia sententia sacramentalis, ait, non nisi in sacramento revocari vel immutari potest. Quaeritur: An Aurelius in primis teneatur aliam Missam audire? Si confessarius non recordetur poenitentiae impositaе, debet ne aliam subrogare sine previa confessione? Si vero poenitens obitus fuerit poenitentiae, teneturne confessarium adire, ut eam resciat, et confessionem repetere apud eundem, ut aliam poenitentiam accipiat? An novus confessarius proinde bene se gesserit vel non?

QUAESTIO LITURGICA

Quid per nuptiarum benedictionem intelligitur: quando facienda vel omitenda, a quo et quo in loco, et quid si nuptiae fuerint invalidae?

Santa Visita. El 20 del corriente irá nuestro Ilmo. y Rvmo. Prelado á Soria, desde donde saldrá el 23 para visitar los Arciprestazgos de Gómara y Peroniel.